

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

BMI0169

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ កង អយ ភេទស្រី អាយុ៥៧ឆ្នាំ

មុខងារខ្មែរក្រហម: នៅក្នុងកងចល័ត

សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិបុរីយត្រីង ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

ថ្ងៃទី១៧ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០១១

សម្ភាសន៍ដោយ: ឡុង ដានី

០០:៣៧:២២

១៧ទំព័រ

ដានី : អញ្ជើញខ្ញុំចង់ស្គាល់ឈ្មោះអីៗ ឈ្មោះអីដែរអី?

អយ : ខ្ញុំឈ្មោះ កង អយ ។

ដានី : អីអាយុប៉ុន្មានហើយឥឡូវ?

អយ : ខ្ញុំ៥៥ឆ្នាំហើយ ។

ដានី : ស្រុកកំណើតកើតនៅណាដែរ?

អយ : ខ្ញុំនៅបុរីយត្រីងឃុំឯង ។

ដានី : ស្រុកកំណើតនៅបុរីយត្រីង?

អយ : បា!

ដានី : ឃុំអីហ្នឹង?

អយ : ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ ។

ដានី : ចុះអីសព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិអីដែរ?

អយ : សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិបុរីយត្រីង ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ ។

ដានី : គ្រួសារអីគាត់ឈ្មោះអីដែរ?

អយ : ឈ្មោះ ហេង វ៉ែន ។

ដានី : គាត់អាយុប៉ុន្មានហើយសព្វថ្ងៃ?

អយ : គាត់៦១ គាត់ធ្វើស្រែចំការហ្នឹងឯង ។

ដានី : អីមានកូនចៅប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

អយ : ខ្ញុំមាន១០ នាក់ ។

ដានី : ស្រីប៉ុន្មាន ប្រុសប៉ុន្មាន?

អយ : ស្រី៤ ប្រុស៦ ។

ដានី : ធំៗ ហើយឥឡូវ?

អយ : ធំៗ កំលោះ ក្រមុំ បានប្តី បានប្រពន្ធអស់ខ្លះហើយ ។

ដានី : បាទ! អញ្ជឹងអី ធ្វើស្រែចំការទេ?

អយ : ធ្វើស្រែនោះខ្លះ ធ្វើចំការ ធំបំផុតធ្វើចំការចិញ្ចឹមជ្រូក ចិញ្ចឹមមាន់ភិចៗ នៅផ្ទះ ។

ដានី : ចុះឪពុកអីកាត់ឈ្មោះអីដែរ?

អយ : ឪពុកខ្ញុំឈ្មោះ កង លុយ ។

ដានី : សព្វថ្ងៃកាត់នៅរស់ឬក៏កាត់ស្លាប់ហើយ?

អយ : ទេ! កាត់ស្លាប់ហើយ ។

ដានី : ស្លាប់ហើយយូរហើយ ឬទីមស្លាប់?

អយ : ស្លាប់យូរហើយ៥ - ៦ឆ្នាំ ។

ដានី : ចុះម្តាយ?

អយ : ម្តាយស្លាប់ហើយ ។

ដានី : ស្លាប់ហើយ កាត់ឈ្មោះអីដែរ?

អយ : ឈ្មោះ រ៉ាំង ហួត ។

ដានី : ចុះអីមានបងប្អូនបង្កើតប្តីប្រពន្ធនាក់ដែរ?

អយ : បងប្អូនខ្ញុំ៥ នាក់ ។

ដានី : ស្រីប្តីប្រុសប្តីប្រពន្ធនា?

អយ : ស្រី៣ ប្រុស២ នាក់ ។

ដានី : អីកូនទីប្តីប្រពន្ធនា?

អយ : ខ្ញុំកូនទី២ ។

ដានី : បាទ! កាលពីក្មេងៗ បានរៀនដល់ថ្នាក់ណាដែរ?

អយ : ខ្ញុំរៀនបានថ្នាក់ទី១០ ចាស់ ពីដើម ។

ដានី : បាទ! រៀននៅសាលាណាដែរ?

អយ : រៀននៅព្រះនេត្រព្រះ ។

ដានី : រៀននៅសាលាព្រះនេត្រព្រះនោះទិញ?

អយ : សាលាព្រះនេត្រព្រះហ្នឹងដើរទៅឆ្ងាយណាស់ ដើរកាត់ព្រៃ ។

ដានី : រៀនបានត្រឹមថ្នាក់ទី១០ ?

អយ : បា! មែនឡើយ ប៉ុន្តែ ពេក ។

ដានី : ឈប់រៀនឆ្នាំណា?

អយ : ខ្ញុំមិនចាំទេ ។

ដានី : ឈប់តាំងពីរដ្ឋប្រហារ ឬក៏ក្រោយរដ្ឋប្រហារ?

អយ : មុនលោកក្រូ ។

ដានី : ឈប់មុនរដ្ឋប្រហារយូរទេ?

អយ : ឈប់មុនបានប្រហែល២ឆ្នាំក៏រដ្ឋប្រហារចូល ។

ដានី : បាទ! ដល់ពេលឈប់ហើយអ្វីធ្វើអីទៀតទៅ?

អយ : ខ្ញុំធ្វើស្រែ ធ្វើចំការចិញ្ចឹមមាន់ ចិញ្ចឹមជ្រូកជាមួយឪពុកម្តាយទៅ ។

ដានី : ធ្វើស្រែ ធ្វើចំការជាមួយឪពុកម្តាយដល់ពេលណាទៅ?

អយ : ធ្វើឡើងដល់សម័យអាពាហ៍ពិពាហ៍ទើបបែកគ្នា ។

ដានី : អញ្ជឹងនៅជាមួយឪពុកម្តាយរហូតដល់បែកជំនាន់ប៉ុល ពតហ្នឹង?

អយ : បា!

ដានី : ឆ្នាំ៧៥ហ្នឹង?

អយ : បា! បែកគ្នាហើយ ខ្ញុំគេឲ្យទៅចល័តលើកទំនប់ ដឹកប្រឡាយ ។

ដានី : បែកគ្នាម្តងត្រូវគេឲ្យទៅ?

អយ : អាងគ្រពាំងប៉ុណ្ណឹង ។

ដានី : អ្វី! អញ្ជឹងតាំងពី៧៥ ម៉ែគេឲ្យម្តងចូលក្នុងកងចល័ត?

អយ : បា! ចូលរហូត ។

ដានី : ឲ្យទៅកងចល័តដំបូងនៅណា?

អយ : ចល័តដំបូងនៅគោកចេក គោកចេកក្បែរភ្នំស្រុក ។

ដានី : នៅគោកចេក កាលហ្នឹងធ្វើអីនៅនៅគោកចេក?

អយ : បិទប្រឡាយ ដឹកប្រឡាយបិទទឹកហ្នឹងលោកក្រូ លើកទំនប់ដឹកទំនប់ ។

ដានី : គ្នាច្រើនទេកាលហ្នឹង?

អយ : ច្រើន រាប់រយនាក់ ។

ដានី : រាប់រយនាក់ហ្នឹងគេយកពីណាទៅ?

អយ : យកពីតំបន់៥ តំបន់៣នោះខ្លះ មកពីខាងកើតនោះខ្លះទៅ ។

ដានី : អញ្ជឹងកាលនៅគោករំចេកហ្នឹងរាប់រយនាក់ហ្នឹង មកពីភូមិឃុំយើងព្រះនេត្រព្រះហ្នឹង ឬក៏មានភូមិផ្សេងទៀត?

អយ : មានផ្សេងៗទៀតម៉ែជុំ មនុស្សច្រើនណាស់ ។

ដានី : បាទ!កាលហ្នឹងប្រធានគេឈ្មោះអីទៅ កាលនៅគោកចេកហ្នឹង?

អយ : ប្រធានគេឈ្មោះ បងយ៉ន ហើយឈ្នួល ស្រីឈ្មោះ បងយ៉ន ប្រុសឈ្មោះ ឈ្នួល ។

ដានី : ប្រធានឈ្មោះយ៉ន?

អយ : ប្រុសឈ្មោះ ឈ្នួល ។

ដានី : បាទ!ប៉ុន្តែ ឈ្នួលហ្នឹង?

អយ : ខ្ញុំអត់ស្គាល់មិនដឹងដីតាកាត់ឈ្មោះអីទេ ខ្ញុំស្គាល់តែឈ្នួលៗ ។

ដានី : ពូឈ្នួលប្រពន្ធកាត់ឈ្មោះ នួន អាំងហ្នឹង?

អយ : បា! នួន អាំង ។

ដានី : អញ្ជឹងប្រធានស្រីឈ្មោះ យ៉ន?

អយ : អ៊ូ! ប្រធានស្រីបង បៀន យ៉នហ្នឹងអនុទេ បងបៀនបានប្រធាន ។

ដានី : បៀនហ្នឹងប្រធាននារី?

អយ : បៀនហ្នឹងប្រធាននារី ឈ្នួលនោះប្រធានយុវជន ។

ដានី : ចុះអីទៅលើកទំនប់ចេកហ្នឹងបានរយៈពេលប៉ុន្មានដែរ?

អយ : បានប្រហែលជា៥ខែលោកក្រូ នៅត្រាំទឹក ត្រាំភក់អ្នក!មានក្របសព្វ ។

ដានី : ដល់ពេលបាន៥ខែហើយម៉េចទៀត?

អយ : ដល់ពេលបាន៥ខែនេះគេស្រាវជ្រាវឲ្យទៅខាងព្រៃមមាន់ មកធ្វើព្រៃមាន់បានប្រហែល ១១ខែ លើកតែទំនប់ជីកប្រឡាយហ្នឹងឯង ។

ដានី : ទៅព្រៃមាន់ហ្នឹងធ្វើអីនៅព្រៃមាន់?

អយ : លើកទំនប់ជីកប្រឡាយហ្នឹង ។

ដានី : ទំនប់គេហៅទំនប់អីនៅព្រៃមាន់?

អយ : គេហៅទឹកប្រឡាយភ្លោះលោកក្រូ គេឲ្យយើងលើកបោះធ្វើជាប្រឡាយ គេណុកធ្វើ ស្រែ ។

ដានី : អ៊ូ!លើកទំនប់ ជីកប្រឡាយធ្វើស្រែនៅព្រៃមាន់ហ្នឹងបាន២ខែទេ?

អយ : បានមួយខែហ្នឹងឯងលោកក្រូ ។

ដានី : រយៈពេលមួយខែហើយទៅណាទៀត?

អយ : មួយខែហើយ គេឲ្យទៅនៅករណីដើម ។

ដានី : ដាច់ទៅករណីដើម?

អយ : បា!

ដានី : ករណីដើមធ្វើអីនៅហ្នឹង?

អយ : លើកទំនប់ហ្នឹង លើកទំនប់ដឹកប្រឡាយ ដល់រួចអាណើកទំនប់ដឹកប្រឡាយហ្នឹងគេឲ្យ
យើងស្ទង់ ។

ដានី : ដឹកប្រឡាយហើយឲ្យស្ទង់?

អយ : ស្ទង់ ហើយធ្វើស្រែ ហើយគេដើរស្រាវជ្រាវឲ្យទៅត្រពាំងថ្ម គេរើសនារីដកពីកន្លែង
ហ្នឹងឲ្យទៅត្រពាំងថ្ម ។

ដានី : អញ្ជឹងកាលម៉ែនៅកន្លែងថ្មដើមបានប៉ុន្មានទៅ?

អយ : នៅករណីដើមបានមួយឆ្នាំជាន់ ។

ដានី : បានមួយឆ្នាំជាន់អញ្ជឹងទៅកន្លែងទំនប់ត្រពាំងថ្មនៅឆ្នាំណា?

អយ : អ៊ូ!មិនចាំទេលោកក្រុមមិនដឹងឆ្នាំណាទេ ខ្ញុំភ្លេច ។

ដានី : គេជ្រើសរើសទៅ ឬគេឲ្យទៅទាំងអស់?

អយ : គេជ្រើសរើសទៅ គេជ្រើសរើសថយកកម្លាំងធំៗ មាឌធំៗ ។

ដានី : នៅត្រពាំងថ្ម កាលហ្នឹងគេជ្រើសរើសយកតែអ្នកកម្លាំងធំៗ?

អយ : បា!គេរើសមើលតែអ្នកណាមានមាឌធំៗ កម្លាំងធំៗគេឲ្យទៅហើយ កន្លែងខ្ញុំ កន្លែង
ផ្សេងៗមិនដឹងយ៉ាងណាទេ ។

ដានី : កាលហ្នឹងទៅប៉ុន្មាននាក់ទៅក្នុងក្រុមរបស់?

អយ : ក្រុមខ្ញុំចាំបានតែ៣នាក់ទេ ខ្ញុំចាំបានខ្ញុំនេះមួយ សាម៉ែននេះទី២ ហើយលីនេះ៣ទេ
ជុំគ្នាចាំបានស្គាល់តែប៉ុន្មាននាក់ ។

ដានី : បាទ!៣នាក់ឈ្មោះ សាម៉ែន ឈ្មោះលី?

អយ : បា! លីហើយខ្ញុំដែលនៅក្រុមជុំគ្នា ។

ដានី : កាលហ្នឹងពេលដែលគេជ្រើសរើសឲ្យទៅត្រពាំងថ្មដំបូងទៅនៅកន្លែងណាទៅ?

អយ : នៅខាងលិចត្រពាំងថ្មលោកក្រុមអាកេហៅត្រពាំងថ្មៗ ត្រពាំងវាបាញ់ម៉ែខាងលិចក្រុម
ក៏ហ្នឹងលោកក្រុម ។

ដានី : នៅខាងលិចត្រពាំងថ្ម?

អយ : បា!

ដានី : កាលប្តឹងអីនៅកងអីគេ គេហៅកងអី?

អយ : គេថាកម្លាំងទី១ កងទី១ គេដាក់អញ្ជឹងៗ គេថាកម្លាំងទី១ ។

ដានី : នៅកងទី១ ?

អយ : បា!

ដានី : ប៉ុន្តែយើងនៅក្នុងគេហៅនៅក្រុម នៅវរៈអនុសេនាធំអីមានគេហៅអញ្ជឹងដែរឬអត់?

អយ : មានលោកក្រុមខ្ញុំនៅប្រធានកងធំៗទៅគេបែកជាក្រុមទៅ មាំក្រុមវា១០ គាក់លោកក្រុម ។

ដានី : អញ្ជឹងកាលប្តឹងអីធ្វើប្រធានកងធំ?

អយ : អត់ទេលោកក្រុម ខ្ញុំកូនចៅគេទេ ។

ដានី : កាលប្តឹងនៅក្នុងកងធំរបស់ពិណាកេ?

អយ : កាលនោះប្រធានកងធំខ្ញុំភ្លេចទៅហើយលោកក្រុម គាត់អ្នកទឹកដេរ ខ្ញុំនឹករកសិនប្រធាន
កងធំកាលប្តឹងភ្លេចទៅហើយ ឈ្មោះបង ប៊ី កាលប្តឹង ។

ដានី : ឈ្មោះ ប៊ី?

អយ : បា! ប៉ុន្តែមានស្រុកនៅជុំគ្នាទេ មកពិណាកេ ។

ដានី : ប្រធានកងពលឈ្មោះបងប៊ី ប្តឹងស្រីឬប្រុស?

អយ : គាត់ប្រុស ។

ដានី : អ្នកនៅទឹកដេរ?

អយ : បា!

ដានី : ទឹកដេរនៅណាទៅ?

អយ : នៅនោះឆ្ងាយណាស់កើតនោះ ។

ដានី : កាលប្តឹងកងធំរបស់ម៉ែមានគ្នាប៉ុន្មាននាក់ទៅ?

អយ : កាលប្តឹងមានគ្នា៣០ នាក់ ។

ដានី : បាទ! កាលប្តឹងអីដូចជាមានគ្រូវាបានគេឲ្យធ្វើការដូចជាមួយថ្ងៃប៉ុន្មានៗ អីដែរ នៅចាំ ទេ?

អយ : ចាំលោកក្រុម គេឲ្យលើកវាស់៤ម៉ែត្រក៏ប សុទ្ធតែគេវាស់ក៏ប តែខ្ញុំមកបែករួច បើសិន
តែសព្វថ្ងៃវាកន្លះខែក៏ខ្ញុំលើកមិនរួចទេ បានថាលើកមិនរួចព្រោះអត់បាយស៊ី អត់បបរ
ស៊ី ។

ដានី : អញ្ជឹងកាលហ្នឹងមួយថ្ងៃលើក៤ម៉ែត្រតិច?

អយ : បា!

ដានី : ម្នាក់ឯង?

អយ : បា! ថ្ងៃណាកេវាសំព្វ៣ម៉ែត្រតិច ដូចថាថ្ងៃណា៤ម៉ែត្រតិច ។

ដានី : អញ្ជឹងមួយថ្ងៃជួនណាពី៣ទៅ៤ម៉ែត្រតិច?

អយ : បា!

ដានី : អញ្ជឹងយើងលើកហើយដែរឬមួយថ្ងៃពី៣ទៅ៤ម៉ែត្រតិច?

អយ : បា! ហើយ ព្រោះកាលហ្នឹងយើងនៅក្មេងវាចេះតែទៅរួច ខ្ញុំអាយុ២១-២២ ។

ដានី : អញ្ជឹងអំពេលដែលទៅលើកដំបូងកាលហ្នឹង មានគេលើកទំនប់អីហើយ ក៏អត់ទាន់មាន
ទេកាលហ្នឹង?

អយ : អត់ទេ! លោកក្រុមគ្រូរបស់យើងលើកតែម្តង ខ្ញុំហ្នឹងហើយចាប់ផ្តើមមុនគេ កងពួកខ្ញុំ ។

ដានី : ចាប់ផ្តើមមុនគេ?

អយ : បា! ចាប់ផ្តើមគាំពីដីរាបធានៗ រីកចាក់ខាងនេះរីកចាក់ខាងនោះ បាតក្រោមទទឹង
១៥ម៉ែត្រ ។

ដានី : បាតក្រោមទទឹង១៥ម៉ែត្រ?

អយ : បា!

ដានី : ចុះខ្នងលើ?

អយ : ខ្នងលើប៉ុន្មានទេខ្ញុំភ្លេច ដូចៗម៉ែត្រខ្នងលើ ។

ដានី : ប៉ុន្តែមិនចាំថាខាងក្រោម១៥ម៉ែត្រតិច?

អយ : បា! បាតក្រោមទទឹង១៥ ។

ដានី : ចុះកំពស់?

អយ : កំពស់វាមិនដឹងប៉ុន្មានទេភ្លេចអស់ ។

ដានី : បាទ! អញ្ជឹងដឹងតែរាល់ថ្ងៃ មួយថ្ងៃលើកពី៣ទៅ៤ម៉ែត្ររាល់ថ្ងៃ?

អយ : បា! សួរអ្នកលើកដីជាមួយគ្នា ។

ដានី : អ្នកលើកហើយដែរ?

អយ : លើកហើយខំណាស់ៗ លោកក្រុម ខំណាស់ ។

ដានី : ចុះយើងចាប់ផ្តើមលើកពីម៉ោងប៉ុន្មានទៅ?

អយ : ពីម៉ោង៧ព្រឹកហ្នឹង ខ្ញុំថាខ្ញុំវាមិនរស់ផង ។

ដានី : បាទ! អញ្ជឹងចាប់ពីម៉ោង៧ ហើយបាយថ្ងៃត្រង់ម៉ោងប៉ុន្មានទៅ?

អយ : ម៉ោង១០ - ១១ ហ្នឹងគេឲ្យយើងហូបហើយ បាយវាល់បាន ម្នាក់មាំបានៗ ។

ដានី : ម្នាក់មាំបាន?

អយ : បា! បើមនុស្សប្រុសគ្នាហូបមិនគ្រប់ទេ មនុស្សស្រីក៏គ្នាហូបមិនគ្រាន់ដែរ ។

ដានី : តែអីហូបគ្រប់ប្តូរអត់?

អយ : ខ្ញុំហូបមិនគ្រាន់ទេ ។

ដានី : ហូបអត់ឆ្អែតទេណា?

អយ : បា!

ដានី : អត់ឆ្អែតអញ្ជឹងធ្វើម៉េចទៅ?

អយ : ក៏នៅស្ងៀមទៅលោកក្រុមមិនដឹងធ្វើយ៉ាងម៉េច ។

ដានី : នៅស្ងៀម?

អយ : បា!

ដានី : យើងអត់សុំកេដៃមអី?

អយ : សុំអត់បានទេ របបគេតែប៉ុន្មានហ្នឹង ។

ដានី : របបមាំបានប៉ុន្មានទៅ?

អយ : ប្រហែលថា២ វែកជាងទៅចុះ ។

ដានី : ២ វែកជាង ចុះហូបយើងបានម្ហូបអី?

អយ : សំបូទឹកប្រហុក ដាក់តែអំបិលទៅគេដួសដាក់ឲ្យយើងទៅ ។

ដានី : ទឹកប្រហុកជាមួយអំបិលស្ន ចុះមានបន្លែមានអីទេ?

អយ : ជួនណាក៏ទៅបេះប្រិចយកមកដាក់ ជួនណាក៏ស្នត្រីឆ្អែរទេទៅ ថ្ងៃណា ។

ដានី : អាហ្នឹងបាយហូបបាយ?

អយ : បាយ ប៉ុន្តែថ្ងៃណាហូបបបទទេ ។

ដានី : មួយថ្ងៃតែ២ពេលទេ?

អយ : បា! តែព្រឹក ហើយល្ងាច ។

ដានី : តែពេលថ្ងៃហើយនឹងល្ងាច?

អយ : បា!

ដានី : ចុះពេលព្រឹកម៉ោង៧/មុននឹងគេចាប់ផ្តើមធ្វើការអត់មានហូបអីទេ?

អយ : អត់មានទេលោកក្រូ ។

ដានី : ចុះពេលល្ងាចហូបម៉ោងប៉ុន្មាន?

អយ : ល្ងាចហូបម៉ោង៥ ។

ដានី : ចុះពេលយប់គេឲ្យយើងធ្វើអីទៀត?

អយ : ពេលយប់គេឲ្យសម្រាក បើថ្ងៃណាវាឲ្យយើងលើកយប់ក៏មាន ប៉ុន្តែអាលើកយប់នោះវា
គិតណាស់លោកក្រូ បើវាឲ្យយើងលើកបង្ហើយត្រង់នេះត្រង់នោះអីលើកយប់ហើយ ។

ដានី : អញ្ជឹងលើកយប់មានថ្ងៃណានេះលើកយប់ដែរ?

អយ : បា! មានលើកយប់ដែរ គ្រាន់តែភាគតិចណាស់លោកក្រូ ។

ដានី : អញ្ជឹងនៅក្នុងកងរបស់អំគេដូចជា ក្នុងអ្នកទាំងអស់ហ្នឹងយើង គេបែកឲ្យ៣ទៅ៤ម៉ែត្រ
តិចហ្នឹងលើករួចគ្រប់គ្នា?

អយ : រួច!លើករួច បើអ្នកណាលើកមិនរួចទៅ គេធ្វើបាបទៅ ។

ដានី : គេធ្វើបាបម៉េចទៅ?

អយ : គេចង់យើង គេចង់គេប្រប្រែប្រួលយើងឲ្យខំប្រឹងធ្វើ ហើយគ្នាចេះតែខំប្រឹងធ្វើទៅ ។

ដានី : បាទ!ចុះប្រធានគេគ្រប់គ្រងនៅទំនប់ហ្នឹងហ្នឹងឈ្មោះអីទៅ?

អយ : ឈ្មោះ ភាសំអាត ។

ដានី : ប្រធានដែលធំនៅក្រុងពាំងឬហ្នឹង?

អយ : បា! ភាសំអាត ដែលគ្រប់មាំតំបន់៥ ភាសំអាតហ្នឹងមើលទៅមិនណាយទេ មើលទៅ
ខូចណាស់ កាលហ្នឹងគាត់ចាស់ហើយ គាត់ឆាប់ហើយ គាត់អាយុច្រើនហើយ កាល
នោះគាត់អាយុ៦០ ហើយ ធ្វើព្យាសាសឡើងប្រាងពេញមាត់ ។

ដានី : ធ្វើព្យាសាស ប៉ុន្តែភាសំអាតកាលហ្នឹងគាត់អ្នកប្រធានអី ប្រធានកងចល័ត?

អយ : ប្រធានតំបន់៥ ប្រធានក្តាប់មាំតំបន់៥ ហ្នឹង ភាសំអាត ។

ដានី : ចុះប្រធានអ្នកដែលគ្រប់គ្រងនៅក្រុងពាំងឬ?

អយ : ខ្ញុំអត់ស្គាល់ដឹងលោកក្រូ វាច្រើនៗណាស់មនុស្សរាប់សែនរាប់លាននាក់ មិនស្គាល់ទេ
ស្គាល់ភាសំអាតមួយហ្នឹង ឃើញចុះឡើងៗនៅកន្លែងខ្ញុំហ្នឹង ។

ដានី : ចុះឡើងនៅកន្លែងអោយគ្រូពាំងឬហ្នឹង?

អយ : បា! ដល់គេគៗទៀតនោះ ប៉ុន្តែប្រធានគេមិនបានស្គាល់ ។

ដានី : បាទ! តាសំអាត ។ ចុះតារាល់អី?

អយ : ខ្ញុំមិនដែលជួបជនតារាល់ អត់ដែលជួបជន ។

ដានី : អត់ដែលជួបតាត់ទេតារាល់អី?

អយ : អត់ដែលទេ!

ដានី : ចុះតាម៉ោងអី?

អយ : តាម៉ោងក៏មិនដែលជួប ប្រហែលជាតាត់ក្តាប់ឆ្ងាយពីខ្ញុំបានមិនដែលជួប បើស្គាល់ ច្បាស់ស្គាល់តាសំអាតហ្នឹងឯង ដាក់ធ្មេញមាសមុខ ។

ដានី : ដាក់ធ្មេញមាស?

អយ : ចា!

ដានី : បាទ! តាសំអាតអ្នកនៅស្រុកណា?

អយ : តាត់មកពីណាទេ មាននៅស្រុកយើងនេះទេ តាត់និយាយចេះៗ ។

ដានី : ចុះម៉ឺនគេវាស់៣ម៉ែត្រ ៤ម៉ែត្រក៏បញ្ជឹងអ្នកណាគេអ្នកវាស់ឲ្យយើង យើងវាស់ខ្លួនឯង ឬក៏?

អយ : ប្រធានគេ ប្រធានបន្ទាប់ពីប្រធានកងធំគេ ។

ដានី : ប្រធានកងធំឈ្មោះ ប៊ីនោះ?

អយ : ឈ្មោះ ប៊ីហ្នឹង ។

ដានី : ប៊ីហ្នឹងអ្នក?

អយ : មិនដឹងស្រុកតាត់នៅណាទេ ស្គាល់តែបងប៊ីៗហ្នឹង ។

ដានី : អញ្ជើញព្រលឹមឡើងតាត់វាស់ឲ្យ ដល់ពេលវាស់ហើយតាត់ម៉ោងមើលដែលឬអត់?

អយ : មើល ។

ដានី : មើលថាបើយើងធ្វើបានគ្រប់ហើយបានគេឲ្យយើងឈប់?

អយ : ចា!

ដានី : រាល់ថ្ងៃហ្នឹង?

អយ : ចា! រាល់ថ្ងៃ ។

ដានី : អត់មានឈប់ថ្ងៃសៅរ៍ ថ្ងៃអាទិត្យអី?

អយ : អត់មានទេ អត់មានឈប់ទេ ។

ដានី : យើងលើករាល់ថ្ងៃហ្នឹង?

អយ : អញ្ជើញរាល់ថ្ងៃ តែទឹកក៏គ្មានស្អិត អត់ដែលមានទឹកស្អិតទេ ។

ដានី : អត់មានទឹកទេ?

អយ : អត់ទេ។

ដានី : អត់ដែលឆ្លុះទឹកទេអញ្ជឹងមួយថ្ងៃៗ?

អយ : អត់។

ដានី : ចុះម៉េចយើងទ្រាំម៉េចបានបើអត់មានទឹកអញ្ជឹង?

អយ : ចេះតែទ្រាំទៅ ធ្វើម៉េច ៤-១០ ថ្ងៃកន្លះខែបានឆ្លុះតម្រូវបាំងម្នាក់អីទៅ តែទឹកដឹកហ្នឹង ក៏មិនបានដឹកដែលលោកក្រូអើយ ។

ដានី : ខ្លះទឹកអញ្ជឹង?

អយ : បា! ទំរាំឡានដឹកទឹកមកដល់ខាសនេះអស់ហើយ ឡានគេដឹកទឹកឲ្យនោះឯង មនុស្ស ច្រើនទៅដឹកវាមិនទាន់មិនគ្រប់គ្រាន់ ។

ដានី : បាទ! អញ្ជឹងម៉ឺនដែលបានមកលេងដូរទេ កាលធ្វើការនៅហ្នឹង?

អយ : អត់ទេៗ! អត់ដែលបានម៉ៅទេ។

ដានី : អត់ដែលបានម៉ៅយើងអត់សុំគេអីម៉េច?

អយ : សុំគេ មិនហ៊ានសុំគេ ខ្លាចគេ។

ដានី : ម៉េចបានខ្លាចគេ?

អយ : ខ្លាចឃើញគេចាប់គេចងគេវ៉ៃ ចេះតែខ្លាចគេ។

ដានី : ចុះម៉ឺនកាលហ្នឹងធ្លាប់ឃើញគេចាប់គេចងគេវ៉ៃដែរ?

អយ : ឃើញ ខ្ញុំធ្លាប់ឃើញអញ្ជឹងចេះតែខ្លាច។

ដានី : ធ្លាប់ឃើញគេចាប់នៅណា?

អយ : ឃើញគេបណ្តើរទៅនោះឯង នៅទំនប់អ្នកដែលខុសធ្វើការមិនបានឲ្យគេទៅ គេចាប់គេ ចងទៅក៏គេណែនាំណាវ៉ៃលោកក្រូ គេណែនាំឲ្យយើងយើងខំថ្ងៃក្រោយឡើងឲ្យយើងខំ មិនបានឃើញផ្ទាល់ទេ។

ដានី : បាទ! ប៉ុន្តែឃើញគេចងគេបណ្តើរអី?

អយ : បា! ធ្លាប់ឃើញ។

ដានី : ពីណាគេអ្នកចង?

អយ : ប្រធានគេ គាត់អត់ហ្នឹង មានកូនឈ្នួបគេមួយសម្រាប់អ្នកណាខុសគេចាប់ហើយ។

ដានី : បាទ! គេវ៉ៃទេ?

អយ : តើវី តេសម្មតកំរាមកំហែងយើង ហើយទៅក៏ចេះតែខូចចេះតែប្រឹងទៅ ។

ដានី : អញ្ជឹងអីនៅលើកកន្លែង ដែលអីថាលើកនៅកន្លែងត្រពាំងថ្មហ្នឹងរហូតប្តីក៏មានផ្លាស់ទៅ ណា?

អយ : អត់មានផ្លាស់ទេ ចាប់ពីភូមិត្រពាំងថ្មទៅចេះ ចប់អាចេះហើយគេឲ្យកាប់ទៅចេះទៀត
ចប់ទាំងអស់ខ្ញុំ ។

ដានី : ចប់ទាំងអស់ទៅដល់ភូមិគោមោយនោះ?

អយ : បា! ចប់រួចគេលេងសិល្បៈឲ្យមើល គេមកលេងនៅត្រពាំងថ្មហ្នឹង អាហ្នឹងចប់ហើយគេ
លេងសិល្បៈឲ្យយើងមើល ។

ដានី : លើកទាល់តែចប់ហ្នឹង?

អយ : បា! ខ្ញុំលើកទាល់តែចប់ ។

ដានី : រយៈពេលប៉ុន្មានទៅ?

អយ : រយៈពេល៣ខែជាងនោះខ្ញុំនៅ ។

ដានី : នៅកន្លែងត្រពាំងថ្ម៣ខែជាង?

អយ : បា! ដូចជា៣ខែបួនខែខ្លះខ្លះ មិនដឹងប៉ុន្មានទេល្មមបុរាណ ។

ដានី : គ្នាច្រើនទេនៅត្រពាំងថ្មនៅហ្នឹង?

អយ : អ៊ូ! ច្រើនណាស់លោកក្រូអើយច្រើនមែនទែន រាប់សែនរាប់លាន រកថាមិនត្រូវ ។

ដានី : ច្រើនអញ្ជឹង យើងលើកកាំងពីរបីរហូតដល់ខ្ពស់?

អយ : រហូតដល់ខ្ពស់ ទាល់តែរែកឡើង ដូចរែកឡើងភ្នំលោកក្រូ ដូចថាលើកកំបន់ត្រពាំងថ្ម ចប់ហើយ
គេចាប់ទៅចេះទៀត ចេះទៀតក៏លើកឡើងរួច លើករួចអស់ទៅ ហើយគេ
លេងសិល្បៈឲ្យយើងមើល ។

ដានី : គេលេងសិល្បៈខាងណាគេមកលេងឲ្យមើល?

អយ : មិនដឹងខាងណាទេ ពួកអង្គការគេមកពីខាងណាទេ កាលហ្នឹងគេលេង ។

ដានី : លេងពេលយប់ឬពេលថ្ងៃ?

អយ : គេលេងពេលយប់លោកក្រូ ។

ដានី : លេងនៅពេលយប់ គេលេងនៅលើខ្ពង់ទំនប់ហ្នឹង?

អយ : គេធ្វើរោងនៅលើខ្ពង់ទំនប់ហ្នឹង ។

ដានី : ចុះមានបរទេសគេម៉ៅមើលទេ?

អយ : ប្រទេសណាទេ មនុស្សច្រើនអញ្ជឹង ។

ដានី : ប្រទេសចិនអី?

អយ : មិនស្គាល់គេ មនុស្សៗ មិនអ្នកណាចិន អ្នកណាខ្មែរទេមនុស្សវាប្រើនាមស្រី ។

ដានី : ចុះកាលលើកហ្នឹងមានតែបាយ២ពេលទេ អត់បង្កើតអត់មានអីទេ?

អយ : អត់ទេ/មិនដែលមានទេ ។

ដានី : កាលអីទៅលើកនៅក្នុងហ្នឹងគេហៅកងចល័តអីគេទៅ?

អយ : មិនដឹងទេ គេហៅតែកងចល័តៗ នោះឯងស្គាល់តែកងចល័តកម្លាំងទី១ ប៉ុនណោះ ចប់

ពីអានគ្រូពាំងថ្មម៉ៅគេឲ្យខ្ញុំនៅករពីដើមវិញ ។

ដានី : ផ្លាស់ម៉ៅករពីដើមវិញ?

អយ : បា! គ្រូឡប់ម៉ៅវិញ ម៉ៅវិញកន្លែងនោះមិនបានលើកទំនប់ទេ គេឲ្យធ្វើស្រែចំការ ធ្វើ ស្នូង ហើយដកសំណប់ ។

ដានី : អញ្ជឹងកាលនៅគ្រូពាំងថ្មយើងរែកតែដីទេ?

អយ : បា! រែកតែដីទេ ។

ដានី : រែកដីដាក់ទំនប់?

អយ : បា!

ដានី : ចុះគេមានទស្សនាវិទ្យាប្រជុំទស្សនាវិទ្យាអីជាមួយយើងដែលប្តូរអត់?

អយ : ប្រជុំ! គេប្រជុំឲ្យយើងខំប្រឹងប្រែងលើកទំនប់ ។

ដានី : ១ខែគេប្រជុំប៉ុន្មានដង?

អយ : ១ខែគេប្រជុំមួយដង ពីរដងប៉ុនណោះឯង ហើយខ្ញុំមកចប់នៅករពីដើមវិញ ។

ដានី : ពេលប្រជុំម្តងៗឲ្យតែខំប្រឹងប្រែងលើកទំនប់?

អយ : បា!

ដានី : អត់មានប្រជុំអីទៀតទៅ?

អយ : អត់ទេ ឲ្យតែខំលើកទំនប់ដឹកប្រឡាយ ឲ្យយើងពង្រឹងគោលដំហែរអីចេះៗទៅ ។

ដានី : អ្វី! ពីណាគេម៉ៅប្រជុំហ្នឹង?

អយ : ប្រធានគេនោះឯង គាសំអាតនោះឯង ។

ដានី : គាសំអាត?

អយ : បា!

ដានី : គេណែនាំហើយគេមានលើកទឹកចិត្តយើងថាម៉េចៗទៀតប្តូរអត់?

អយ : គេខំលើកទឹកចិត្តយើងដែលខំប្រឹងប្រែងដឹកគ្រូលុក លើកប្រឡាយគេឲ្យតែគុណសម្បត្តិ
តែប៉ុន្មាន ។

ដានី : បាទ! ប៉ុន្តែគេមានប្រាប់ថាឲ្យយើងលើកទំនប់ហ្នឹងដើម្បីធ្វើអីដែរឬអត់?

អយ : មិនដឹងទេកូនគេឲ្យលើកក៏លើកគេទៅ ។

ដានី : គេអត់មានប្រាប់ថាគេឲ្យលើកទំនប់ហ្នឹងដើម្បីធ្វើទេ?

អយ : អត់មានទេ គេឲ្យខំប្រឹងលើកយើងចេះតែខំលើកទៅ មិនដឹងគេធ្វើទេ ។

ដានី : បាទ! ហើយចុះអត់ដឹងថាទំនប់ហ្នឹងពីខាងណាបញ្ជាឲ្យធ្វើទេ?

អយ : អត់ដឹងទេ គេឲ្យទៅលើកក៏ទៅ ។

ដានី : ចុះនៅកន្លែងណាមួយអីមានបាត់ខ្លួនទេ ដូចថាកំពុងតែលើកៗ គេហៅទៅបាត់ទៅ?

អយ : អត់មានទេ អត់មានបាត់ទេ ។

ដានី : ដឹងតែវាសម្បូរថ្ងៃ ព្រលឹមឡើងវាស័ព្ទម៉ែត្រគីប ៤ម៉ែត្រគីប?

អយ : បា!

ដានី : កាលហ្នឹងអីលើក៣ម៉ែត្រគីប ឬ៤ម៉ែត្រគីប?

អយ : ថ្ងៃណាគេវាស័ព្ទ៣ម៉ែត្រគីប រួចគេឡើងដល់៤ម៉ែត្រគីប ចេះតែខំលើកទៅណាស់ៗ
ដួនណាម៉ោង៤-ម៉ោង៥នោះបាទរួច ដួនណាម៉ោង៣ ម៉ោង៤បាទរួច លោកគ្រូ
អើយ!តូចៗប៉ុន្តែនេះរែក ។

ដានី : បាទ!ដល់ពេលយើងរែករួចម៉ោង៣-ម៉ោង៤យើងទៅធ្វើអីទៀតទៅ?

អយ : យើងមកកន្លែង មកសម្រាកនៅកន្លែង ។

ដានី : សម្រាកកន្លែងនៅណាទៅ?

អយ : យើងម៉ៅជំរុំនៅក្បែរៗនោះ គេបោះជំរុំនៅក្បែរៗនោះ ។

ដានី : អ្វី!គេបោះជំរុំ?

អយ : បា! កណ្តាលវាល ។

ដានី : កណ្តាលវាលយើងមានភ្នំយ មានមុន កន្ទេលខ្នើយអីដែរឬអត់?

អយ : គ្មានទេកន្ទេលខ្នុំ មានតែមុនគេបើកឲ្យឲ្យដេក ដើរៗអញ្ជឹងទៅរើសកន្ទេលបាទមួយ
ក្រាន់ក្រាលបាទដេក ។

ដានី : ហើយអត់ដែលបាទម៉ៅដុះទេ?

អយ : អត់ដែលបាទទេ ។

ដានី : ពិបាកបូអត់កាលហ្នឹង នឹកដូះអត់?

អយ : អូ! វេទនាណាស់ ខ្ញុំនឹងដូះរាល់តែថ្ងៃ នឹងមែនីកឺ ។

ដានី : ប៉ុន្តែអត់ឲ្យម៉ៅ?

អយ : គេមិនឲ្យម៉ៅ តែមិនហ៊ានឲ្យគេឃើញទេ មិនហ៊ានពោលថាវាទេ ។

ដានី : អញ្ជឹងទៅលើកត្រង់ហ្នឹងបានប្រហែលជាអំបៅទៅ ប្រហែលជា៣ខែឬ៥ខែ?

អយ : ប៉ុន្មានខែ ប្រហែល៣-៤ខែ បើយូរណាស់ទៅមិនដឹងជា៣ខែឬ៥ខែ ចប់មាំអាង
ត្រពាំងថ្មហ្នឹង ។

ដានី : ចប់ឆ្នាំណាអីមានចាំទេ?

អយ : អត់ចាំទេ ឃើញថាចប់គេឲ្យម៉ៅក៏មកទៅ ។

ដានី : ហើយដល់ចប់ទៅគេលេងសិល្បៈឲ្យមើលតែម្តង?

អយ : បា!

ដានី : គេលេងពេលណា?

អយ : គេលេងម៉ោង៧យប់ ។

ដានី : លេងម៉ោង៧ ចប់ម៉ោងប៉ុន្មាន?

អយ : ចប់ម៉ោង១១ ។

ដានី : ចប់ម៉ោង១១ សិល្បៈហ្នឹងគេលេងពីអី?

អយ : គេលេងពីសម្តេចសីហនុបើកយន្តហោះ មានធ្វើប្រពន្ធសម្តេច មានធ្វើសម្តេចសីហនុ
មានយន្តហោះគេ គេធ្វើរូបយន្តហោះ ។

ដានី : គេលេងសម្រាប់សម្តេចសីហនុឬគេលេងអ្នកណា?

អយ : គេលេងធ្វើជាសម្តេចសីហនុ ឡើងយន្តហោះមានអី មានប្រពន្ធសម្តេចមានអីគេធ្វើ ខ្ញុំ
ចាំមិនបានអស់ទេ ។

ដានី : ចុះពេលលើកនៅទំនប់ហ្នឹងអត់មានឈឺ មានអីទេ?

អយ : ឈឺៗ គ្រុនពីក្បាលដល់ជើង គ្រុនញាក់រទើកតែម្តងហើយ ។

ដានី : អីហ្នឹង?

អយ : បា!

ដានី : ដល់ពេលគ្រុនញាក់អញ្ជឹងធ្វើម៉េចទៅ យើងមានថ្នាំមានអីទេ?

អយ : សុំថ្នាំគេទៅ ដល់ហើយគេឲ្យអាថ្នីអាចម៍ឡាយ មិនដឹងថ្នាំអីទៀតទេលោកក្រូ គេ
បើកឲ្យម៉ោងព្រឹក១០ គ្រាប់ គេឲ្យលេប២ថ្ងៃ ៣ថ្ងៃទៅ ។

ដានី : លេបទៅជាដែរឬអត់?

អយ : លេបទៅដូចយើងអស់រំសួលក្រុន ថ្នាំនោះក៏បាត់ទៅគ្មានសិទ្ធភាពប៉ុន្មានទេ ប៉ុន្តែថា
អស់រំសួលក្រុន ដល់ពេលឈឺយើងសុំគេសម្រាកបានណាស់ សម្រាកបាន២ថ្ងៃទៅ
ទៀតទៅលើកទៀត ។

ដានី : សម្រាកបាន២ថ្ងៃទៅ ទៅលើកទៀតទៅ?

អយ : បា!

ដានី : គេអត់ថាអីទេយើងឈឺ យើងសម្រាកបាន?

អយ : បា! ឲ្យប្រាកដតែឈឺណា! បើយើងមិនឈឺគេតាមដានដឹង គេយកយើងទៅ ។

ដានី : ចុះអ្នកផ្សេងៗទៀតមានឈឺ មានអីខ្លាំងមានថ្នាំ?

អយ : មានឈឺរហូតដល់គេដឹកទៅពេទ្យស្វាយឆ្មើងគេដឹងអស់ តែមិនដឹងថារស់មិនដឹងថានៅ ទេ ។

ដានី : ជំងឺអីគេភាគច្រើន?

អយ : ជំងឺភាគច្រើនតែក្រុន ក្រុនដូចយើងក្រុនចាញ់ហ្នឹង ញាក់រទើក បើយើងប្រាកដជាឈឺ
គេអត់ធ្វើបាបទេ បើយើងមិនឈឺធ្វើជាឈឺអាហ្នឹងគេតាមដានយើងគេធ្វើបាបយើង ។

ដានី : ចុះនៅកន្លែងហ្នឹងមានកុកមានអី មានកន្លែងសម្លាប់អីឬអត់?

អយ : ខ្ញុំមិនដែលឃើញទេ ឃើញតែគេចងបណ្តើរទៅ មិនដឹងគេយកទៅណាទេ ។

ដានី : អញ្ចឹងអំពេលដែលនៅគ្រពាំងថ្មហើយ គេដួសម៉ោករពដើមទៀត?

អយ : ដល់ចប់គ្រពាំងថ្មហើយ គេឲ្យខ្ញុំម៉ៅនៅគរពដើមវិញ អត់ទាន់បានមកផ្ទះទេ ។

ដានី : ម៉ោករពដើមធ្វើស្រែម្តង?

អយ : ធ្វើស្រែ ថ្ងៃស្អែក យប់ដកសំណាប ដល់ម៉ោង១០ បានគេឲ្យយើងដេក ។

ដានី : អ្នកកាលហ្នឹងពួកនិក្ខតិចូលម៉ៅឬនៅ?

អយ : ចូលមកហើយ ។

ដានី : ពេលលើកទំនប់នៅគ្រពាំងថ្មមានពួកនិក្ខតិចូលឬអត់?

អយ : អត់ទាន់ទេ ។

ដានី : អត់ទាន់ទេ?

អយ : បា!

ដានី : ពេលណាបានពួកនិរតីម៉ៅ?

អយ : ពេលខ្ញុំបកម៉ៅនៅគរពងើមវិញ ។

ដានី : បកម៉ៅនៅគរពងើមហើយ បានមានពួកនិរតីចូលមក?

អយ : ចា!

ដានី : និរតីគេម៉ៅធ្វើអីកាលហ្នឹង?

អយ : គេម៉ៅក្តាប់ពួកនារី យុវជនហ្នឹង ។

ដានី : គេម៉ៅក្តាប់?

អយ : ចា!

ដានី : កាលហ្នឹងប្រធានអំពូកនិរតីប្តីក៏យើងនៅនេះ?

អយ : ដែលខ្ញុំបកម៉ៅវិញហើយហ្នឹង ប្រធាននិរតី ។

ដានី : ប្រធាននិរតីឈ្មោះអី?

អយ : ឈ្មោះ បងយនៗស្រី ។

ដានី : គាត់មកពីនិរតី?

អយ : ចា!

ដានី : អាហ្នឹងគេហៅប្រធានអីគេ?

អយ : ប្រធានវៈអ្នកក្តាប់នៅគរពងើម ឈ្មោះយន ប៉ុន្តែគាត់ចំនាស់ៗហើយ ។

ដានី : ចំនាស់ហើយ គាត់កាចប្តូរស្នូត?

អយ : អ៊ូ! កាចណាស់ មិនហ៊ានកំរើកខ្លួនធ្វើការ ។

ដានី : អញ្ជើញកាលហ្នឹងដែលពួកឈ្មោះ យាយចៃមអីទេ?

អយ : យាយចៃមហ្នឹងធ្លាប់ តែខ្ញុំមិនដែលបានឃើញទេ ពួកតែឈ្មោះ ។

ដានី : បាទ!យាយចៃមគាត់ធ្វើអីកាលហ្នឹង?

អយ : គាត់អ្នកក្តាប់ប្រធានក្តាប់មន្ទីរធំ តែគាត់មិនដែលបានក្តាប់ពួកខ្ញុំទេ ។

ដានី : កន្លែងមីងក្តាប់តែឈ្មោះយនទេអញ្ជើញ?

អយ : ចា! ឈ្មោះបងយនៗ ។

ដានី : ចុះកាលជំនាន់មុនពួកនិរតីម៉ៅ ហើយពួកនិរតីម៉ៅក្រោយខុសគ្នាយ៉ាងម៉េចដែរ?

អយ : អ៊ូ!ខ្លាំងលើសអាមុនទៅទៀត ។

ដានី : ខ្លាំងលើសមុនទៀត?

អយ : ចា!

ដានី : ខ្ញុំយ៉ាងម៉េចខ្ញុំលើសហ្នឹង?

អយ : ខ្ញុំដូចជាយើងដើរធ្វើការមិនបានគ្រប់គ្រាន់ ក៏គេក៏សាងយើងថាយើងហ្នឹងលោកក្រុម
ខ្ញុំជាងអាមុនទៅទៀត ។

ដានី : អ្វី! មានចាប់ មានសម្លាប់អីដែរ?

អយ : ទេ! ខ្ញុំមិនដែលឃើញទេអាសម្លាប់ហ្នឹង បើឃើញចាប់បណ្តើរអីឃើញ តែមិនដឹងថាគេ
បណ្តើរទៅណាទៅណាទេ ។

ដានី : ប៉ុន្មានកាលធ្វើនៅគ្រូពាំងថ្ម ពួកនិក្ខិម៉ាអត់ទាន់ទេ?

អយ : ខ្ញុំអត់ស្គាល់ដឹង បើគាត់អាតហ្នឹងគេថានិក្ខិម ម៉ាដំនាន់គាត់អាត ។

ដានី : ចុះពេលដែលមិនទៅកន្លែងករពងើមហ្នឹង ធ្វើស្រែទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ?

អយ : ថ្ងៃគេឲ្យស្អុន ម៉ោង៥ គេឲ្យឡើងភ្នំភ្នំក្រវាបបបបបបប ដល់តែហូបបបបបបបប គេឲ្យយើង
ដកសំណាបយប់ទៀត យប់ដល់ម៉ោង១០ បានគេឲ្យយើងដេក ដេកភ្លឺឡើងម៉ោង៧
ដេញទៅដល់ស្រែទៀត ។

ដានី : ចុះហូបចុកអីម៉េច?

អយ : ហូបបាយវាល់បាន ថ្ងៃណាទៅគេបបប ថ្ងៃណាទៅបាយ ។

ដានី : នៅហ្នឹងបានយូរទេ?

អយ : ខ្ញុំនៅ ដកពីទំនប់គោកចេកម៉ៅបានកន្លះឆ្នាំ កន្លះឆ្នាំហ្នឹងនៅសម័យយួនចូលម៉ៅខ្ញុំបែក
បាក់គ្នាកាលនោះឯង ។

ដានី : អញ្ជឹងម៉ៅដល់កន្លែងករពងើមហើយ ទៅគោកចេកទៀត?

អយ : អត់បានទៅទេ ។

ដានី : អញ្ជឹងម៉ៅពីគ្រូពាំងថ្មម៉ៅនៅកន្លែងករពងើម?

អយ : ចា!

ដានី : ម៉ៅស្អុន ម៉ៅដកសំណាបហ្នឹងរយៈពេល?

អយ : រយៈពេលប្រហែលកន្លះឆ្នាំ ។

ដានី : ប្រហែលកន្លះឆ្នាំក៏យួនចូល?

អយ : បា! បែកបាក់គ្នាពីគ្រឹមនោះឯង រើដុះរើសមែ្បងរៀងខ្លួន បែកបាក់គ្នាទៅគរពាដើម
ពួកប្រធានៗក៏វាធ្វើលវារត់ឡើងអាត្រាក់ឡើងអីដឹកអ៊ីវ៉ាន់ទៅបេះ ពួកខ្ញុំក៏នាំគ្នាចេញ
ទៅបែកបាក់ភូមិកំណើតទៅណាទៅណោះរៀងៗខ្លួន ។

ដានី : ចុះអីគ្រឡប់ម៉ៅដុះវិញ?

អយ : ខ្ញុំគ្រឡប់ម៉ៅដុះ និរតីវារត់ឡើងបរអាត្រាក់ដឹកអ៊ីវ៉ាន់ទៅ ពួកប្រធានៗហ្នឹង កូនចៅក៏
រត់ទៅដុះរៀងៗខ្លួន ។

ដានី : បាទ! ចុះអីរៀបការឆ្នាំណា?

អយ : មិនដឹងឆ្នាំណាទេលោកក្រូអើយ! មិនចាំទេ ។

ដានី : យួនចូលហើយឬក៏?

អយ : យួនចូលហើយបានមួយឆ្នាំខ្ញុំរៀបការ ។

ដានី : យួនចូលបានមួយឆ្នាំរៀបការ?

អយ : បា!

ដានី : អញ្ជឹងអ្វីខ្ញុំដូចជាអស់សំនួរអីក្រុវស្នូរនាំអីទៀតហើយ អ៊ីមានអ្វីចង់បន្ថែមនូវអាអ៊ីដែល
អ៊ីមិនទានបាននិយាយទេ?

អយ : អត់មានអីទេ ។

ដានី : បាទ! អញ្ជឹងខ្ញុំអរគុណអ៊ីច្រើនហើយ ។

អយ : បាៗ!

« ចប់ »